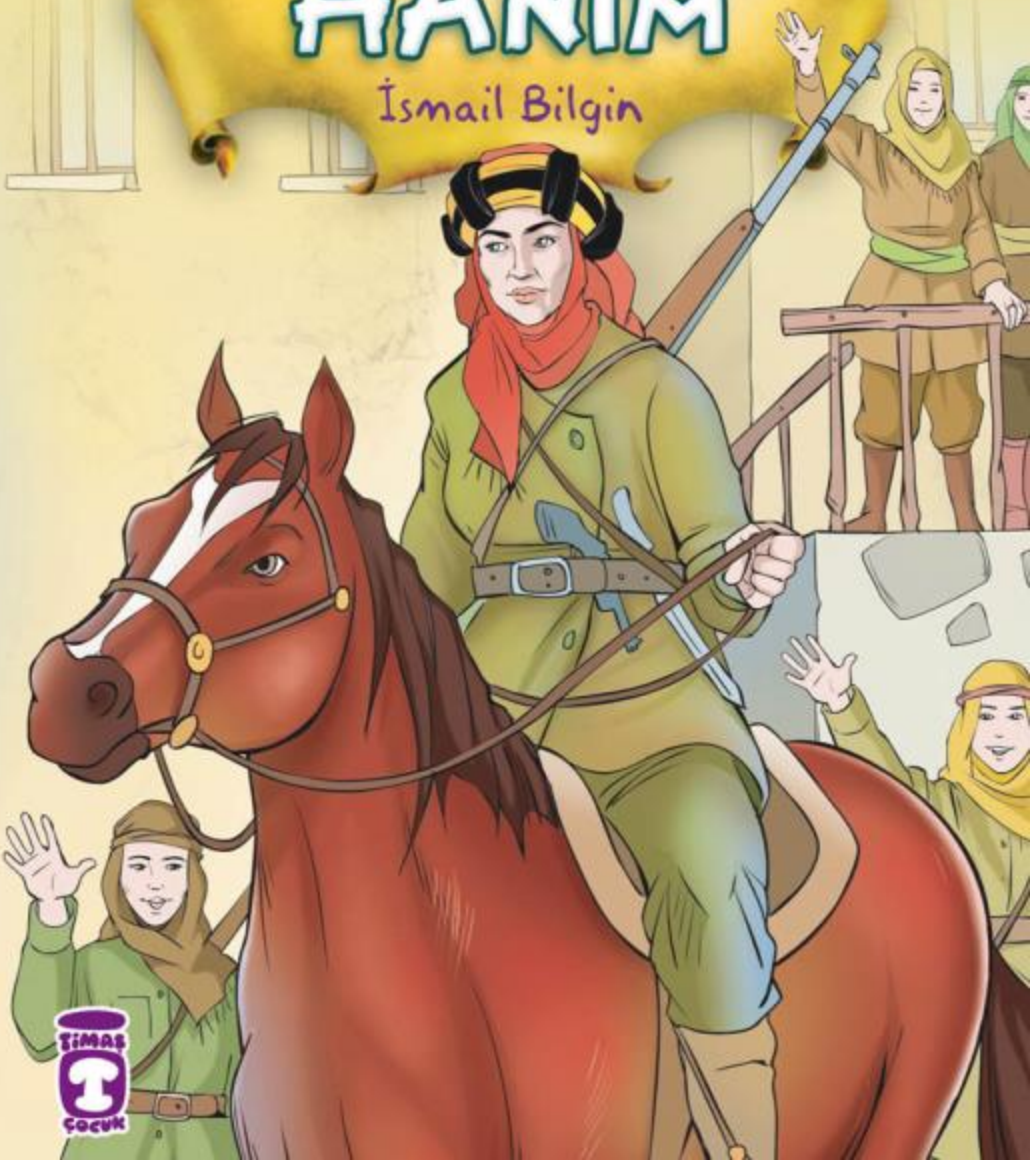

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~Erzurum-İzmit~

FATMA SEHER HANIM

İsmail Bilgin

I. Bölüm

FATMA SEHER HANIM ÇETE KURUYOR

Fatma Seher Hanım düşünceliydi. Kendisini ziyarete gelen kadınlara baktı. Ağlıyorlardı. Bu kaçınıcı olaydı. Kadınlar çaresizdi. On-
dan bir şey yapmasını, dertlerine derman bul-
masını istiyorlardı. Ne yapmalıydı? Elinden
ne gelirdi? Bugünler zor günlerdi. Erzurum
ve civarında Ermeni çeteleri sürekli soygun-
lar yapıyorlardı. Halka acımıyorlardı. Rusla-
rın hâkim olduđu bölgelerde ise zulüm gide-
rek artıyor, her gün çatışmalar oluyordu. Fat-
ma Seher Hanım kadınlara üzüntüyle baktı.
Söyleyecek söz bulamıyordu.

Kadınlardan biri konuşmaya başladı:

— Fatma bacım bu kaçınıcı şehidimiz?!

Bir diğeri:

— Kocalarımız bir bir öldürölüyor.

Kadınlar perişandı. Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı.

— Bunlara dur denmeyecek mi?

— Bizi kim koruyacak?

— Hep böyle çaresizlik içinde mi kalacağız?

— Senin aklın erer. Bizler de bir şeyler yapalım.

Fatma Seher Hanım:

— Ne yapabilirsiniz ki, dedi.

— Her şeyi...

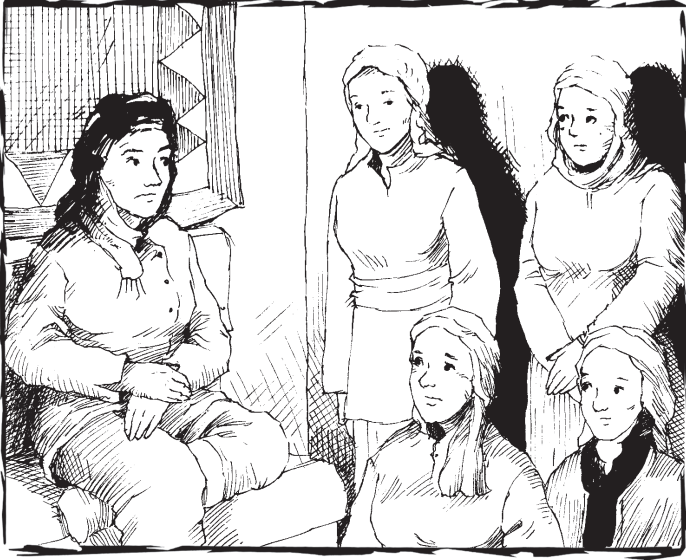
— Ne yapabilirsiniz?

— Savaşırız!

— Savaşır mısınız?

— Evet.

— Silah tutmayı bilir misiniz? Ata binebilir misiniz?

— Sen gösterirsen, onları da yaparız.

— Gerçekten mi?

— Elbette.

— Artık bir şeyler yapmalıyız.

— Kendimizi korumalıyız.

Diğer bir kadın yavaşça sokuldu:

— Fatma abla. Sen silah kullanıyorsun. Ata biniyorsun. Bize de öğret. Baksana ordumuz buralardan çekildi. Ruslar, Ermeni çetecilerini kışkırtıyor. Onlar da zulüm yapıyor...

— Ermenilerin hepsi mi?

— Hepsi değil elbet. Bize yardım edenler, kollayanlar var. Eskiden beri komşuyuz sonuçta... Onlarla kavgamız olmaz. Ama Ruslar gelince çeteler çıktı ortaya. Çatışmalar oldu. İşte o zaman bazı şeyler değişmeye başladı.

— İşler değişti ya... Sen yokken buralarda çok şey değişti Fatma bacım...

— Sahi sen nerelerdeydin?

— Bu uzun bir hikâye...

— Biz dinleriz. Zaten acımız büyük. Belki bir an olsun acımızı unuturuz.

— Bu acılar unutulmaz.

— Unutulmaz ama ne yapalım?

Fatma Hanım ayağa kalktı. Pencereye gitti. Dışarıya baktı. Yüz hatları gerilmişti. Belindeki tabancasını yokladı...

— Biliyorsunuz, ben de Erzurum'da doğdum. Babamın adı Yusuf Ağadır.

— Biliyoruz...

— Küçüklüğümden beri ata binerdim. Babamın yardımıyla silah kullanmayı da öğrendim. Sonra Derviş Bey ile evlendik. O sırada

Trablusgarp Savaşı başlamıştı. Ardından Balkan Harbi çıktı. Biz o zaman Edirne'deydik. Halk büyük bir korku içindeydi. Çünkü ordumuz kısa sürede Edirne'ye dek çekilmişti. Bulgarlar hızla ilerliyordu. Şehri Şükrü Paşa savunuyordu. Bulgarlar şehri kuşatınca yiyecek sıkıntısı başladı. Tam 55 gün kıtlığa dayandık. Halk süpürge tohumunu öğütüp ekmek yaptı. Bulgarlar ise her gün kaleyi ve şehri bombalıyordu. Bizler yardım bekliyorduk, İstanbul'dan yiyecek getiren trenler gelir diyorduk ama bir türlü gelmiyordu. Oysa Bulgarlara trenlerle yardım geliyordu. Bu şekilde dayanamazdık. İyice zayıf düşmüştük. Bir süre sonra Bulgarlar şehre saldırdı. Bizler de karşı koymaya çalıştık. Ben de kocam Derviş Bey'le omuz omuza savaştım. Ancak durum kötüydü. Şükrü Paşa son çare olarak kuşatmayı yarmak istedi. Karşı hücumla geçtik. Epey zorladık Bulgarları. Ama yardım gelmediği için fazla ilerleyemedik. Cephemiz de bitmişti. Edirne'nin düşeceği belli olmuştu.

— Ne yaptınız peki?

— Eşim Derviş Bey bana “Sen buradan kaç git” dedi. “Seni burada bırakmam” diye cevap verdim. Ama o, “Sen, beni düşünme. Kaç canını kurtar.” diye ısrar etti. Ben de çaresizlik içinde atıma bindim. Bir gece kaleden çıktım. Dört nala uzaklaştım. Yollar göçmenlerle doluydu. Onlarla beraber ilerledim. Çoluk çocuk genç yaşlı çamur içindeki yollarda, soğukta Çatalca’ya dek geldik. Yiyecek bulamıyorduk. Mısır koçanlarını yiyenler oldu. Hastalananlar, ölenler oldu. Sonra tifo salgını çıktı. Sefalet içinde İstanbul’a dek vardık.

— Vah vah...

— Savaş devam ediyordu. Askerimiz on beş günde Yeşilköy kıyılarına dek çekildi. Sonra Çatalca’da düşman durduruldu. Edirne geri alındı. Eşim Derviş Bey Edirne’de kalmış, esir düşmüştü. Onu Karaağaç’taki esir kampına koymuşlar. Kavak ağaçlarının kabuklarını yiyerek hayatta kalmış. Sonra da oradan kaçıp Çatalca’ya gelmiş. Birliğine katılmış... Bütün bunlardan benim haberim yoktu. Ben bu sırada İstanbul’daki hastanelerin birinde çalışıyordum.

— Ya sonra?

— Sonra Derviş Bey'in birliği Sarıkamış Harekâtı'na katılmak için yola çıktı. Erzurum'a gideceklerdi. Ben de İstanbul'da daha fazla kalamazdım. Yola çıktım. Zar zor Erzurum'a gelebildim. İşte o günden beri de buradayım.

— Sen de görmüşsün Fatma abla her yerde durum kötü... Peki ne yapacağız? Sonumuz ne olacak böyle?

— Şimdi birlik ve beraberlik günü...

— Öyle diyorsun da bu karışıklıkta her şey çığırından çıktı. Yerli çeteler türedi.

— Gün doğmadan neler doğar... Sabırlı olun hele...

— Sabrımız kalmadı ki.

— Böyle bekleyemeyiz

— Beklersek, kocalarımız ölmeye devam edecek.

— Çeteciler evleri basacak.

— Yerli çeteler bile zorbalığa başladı.

— Onlar Ruslara karşı savaşsalar ya.

- Halkı korkutuyorlar.
- Güvenlik kalmadı.
- Evimizden çıkmaya çekiniyoruz.
- Buraya bile korkarak geldik.
- Tamam, hanımlar sakin olun. Şimdi ne-
ler yapabileceğimizi düşünmek lazım. Elbet-
te bizim de yapabileceğimiz şeyler olacak.
- Evet, elimizden geleni yapacağız...
- Yapalım ya.

Fatma Seher Hanım kadınların yüzüne bak-
tı. Hepsini korkuyordu. Ancak gözlerinde ümit
ışığı vardı. Ondan bir şeyler bekliyorlardı.
Çözüm arıyorlardı. Kocaları şehit edilmişti.
Acıları büyüktü. Başka acı görmek istemiyor-
lardı. Fatma Hanım oturduğu yerden kalktı.
Odanın içinde dolaştı durdu. Sonra kadınlara
döndü:

- Öyleyse bir çete de biz kuralım.
- Çete mi?
- Endişe etmeyin. Kimseye zulmedecek
değiliz. Aksine zulme uğrayanın yanında ola-
cağız. Zalimin karşısına dikileceğiz. Durun